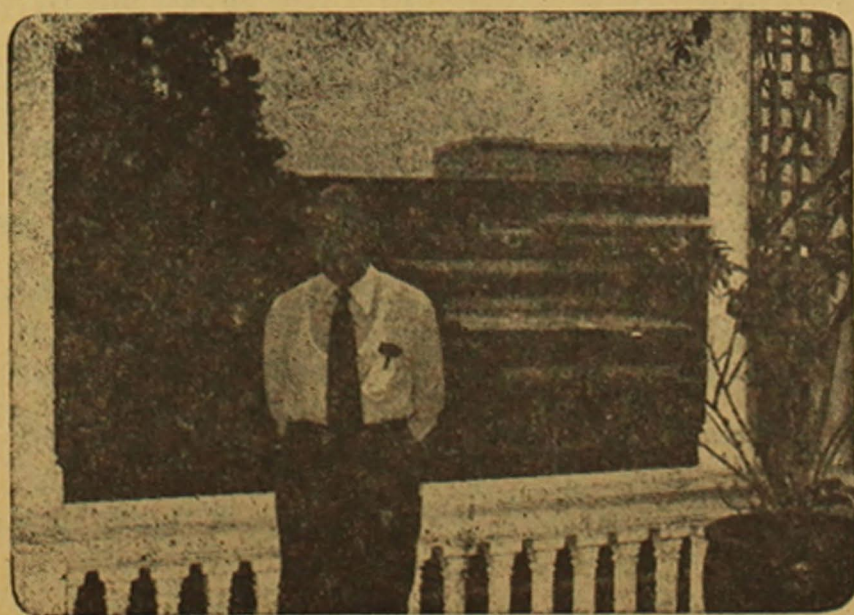

ท่านผู้ว่าการ
พิสุทธิ์ นิมมานเหมินท์

สัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์เราก็ได้แก่ความรักและยึดมั่นในถิ่นที่อยู่ เมื่อได้ตั้งรกรากถิ่นฐานหรือสร้างความคุ้นเคยเป็นอย่างดีกับสภาพแวดล้อม ณ แห่งหนใดก็ตามเป็นเวลายาวนานแล้ว จิตก็ย่อมปฏิบัติผูกพันกับสถานที่และสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ อยู่ตลอดไป มิใช่จะมีผู้ชักท้วงถึงความไม่สะดวกสบายด้วยนานาประการก็ตาม และยามที่จำต้องหันไปจากสภาพแวดล้อมนั้นจะโดยเหตุผลใดก็ตามแต่ ความรู้สึกนึกคิดก็ย่อมประหวัดถึงสถานที่และสิ่งแวดล้อมนั้น

ความเป็นจริงข้อนี้ก็อาจเห็นได้จากชีวิตการทำงานของพนักงานเช่นกัน เราได้พบได้เห็นเสมอมาว่า หลายคนสมัครใจที่ชีวิตการทำงานให้กับสถาบันที่ตนเคยสังกัดมาก่อนตลอดเวลานับสิบ ๆ ปี โดยสมัครใจจะอยู่กับสถาบันนั้น ๆ ทั้งที่มีได้ประสบการณ์ก้าวหน้าในชีวิตการทำงาน เหตุผลที่ซ่อนเร้นอยู่ในความเป็นจริงข้อนี้มีอยู่ 2 ประการ ประการแรกก็ได้แก่ความไม่สมัครใจจะทอดทิ้งงานที่เคยคุ้นเคย และประการต่อมาได้แก่ความผูกพันในสภาพแวดล้อมอันต้องกับความต้องการของชีวิตนั่นเอง เหตุผลประการหลังนี้ย่อมมีน้ำหนักเหนือกว่าประการแรกเนื่องจากเกิดจากส่วนลึกของหัวใจและเป็นไปตามสภาพธรรมชาติดังกล่าวแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าการผูกพันตัวเองไว้กับสถาบันได้เริ่มมาแต่วาระแรกที่สถาบันแห่งนั้นก่อตั้ง มีโอกาสหรือมีส่วนได้สร้างสรรค์สิ่งที่ดีว่าเป็นความเจริญก้าวหน้าด้วยแล้ว ความผูกพันและความห่วงใยในสถาบันแห่งนั้นย่อมมีอยู่มากขึ้นเป็นพิเศษ

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ นิมนานเหมินท์ ซึ่งได้พ้นจากตำแหน่งหน้าที่ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย โดยเหตุที่ครบเกษียณอายุตั้งแต่วันเสาร์ที่ 24 พฤษภาคม 2518 ย่อมเป็นผู้หนึ่งซึ่งมีประสบการณ์การทำงานสอดคล้องกับอุปมัยข้างต้น ท่านได้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ด้วยการทำงานในธนาคารนี้เป็นเวลายาวนานถึง 35 ปี ซึ่งมากกว่ากึ่งหนึ่งของอายุของท่านในปัจจุบัน ถือได้ว่าเป็นพนักงานคนแรกของสถาบันแห่งนี้ที่มายุการปฏิบัติงานมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา ได้มีโอกาสเห็นงานของธนาคารกลางเริ่มขึ้นในวาระแรกสุดและมีโอกาสได้ติดตามดูความเจริญเติบโตของสถาบันจนถึงปัจจุบัน ยามเมื่อวาระแห่งความสิ้นสุดในหน้าที่ความรับผิดชอบมาถึง ความอาลัยอันมีต่อสถาบันและพนักงานที่คุ้นเคยก็ย่อมปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน ท่านได้แสดงความรู้สึกอันนี้ให้ปรากฏมาแล้วในหลายต่อหลายโอกาสก่อนหน้านั้น และเบื้องท้ายสุดก่อนทวนแห่งความสิ้นสุดในชีวิตการทำงานมาถึง ก็ได้ฝากความรู้สึกเช่นนั้นให้ปรากฏอีกครั้งหนึ่งในรูปของคำสัมภาษณ์ ซึ่งเรารู้สึกเป็นเกียรติที่จะนำมาถ่ายทอดแก่ผู้อ่าน สปท.

ปริทรรศน์ ถือว่าเป็นการสนทนากับท่านครั้งสุดท้ายในชีวิตของการเป็นพนักงาน สำหรับผู้
ประสงค์จะศึกษาแนวทางแห่งชีวิตการทำงานซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จและความภาคภูมิใจของ
บุคคล ก็ย่อมจะได้รับประโยชน์จากคำสัมภาษณ์ดังกล่าวนี้

เรา — เท่าที่ท่านปฏิบัติงานให้กับธนาคาร ท่านมีความรู้สึกต่อสถาบันนี้อย่างไร

ท่านผู้ว่าการพิศุทธิ์ — ผมรู้สึกใจหายบ้างที่ต้องออกจากธนาคาร เพราะได้ทำงานในสถาบันนี้
มาตั้งแต่เริ่มก่อสร้าง ตั้งแต่ขั้นเตรียมการ จนกระทั่งเป็นธนาคารแห่ง
ชาติขึ้นมา ถ้าจะเปรียบกับโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ ก็ตั้งแต่หักร่าง
ถางพง ขุดดิน แล้วเริ่มการก่อสร้างจนเสร็จ ตลอดเวลา 35 ปีนี้ ได้
ผ่านความยากลำบากมาทุกอย่าง เช่นตอนสงคราม ต้องคอยหลบหลีก
ลูกระเบิด เตรียมการอพยพ มาในตอนบั้นปลายของชีวิตการทำงาน
ก็ต้องประสบกับปัญหาวิกฤตการณ์ทางการเงินของโลก ฯลฯ

ผมมีความภาคภูมิใจมากที่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับสถาบันอันมีเกียรติ
และเป็นของคู่ชาติบ้านเมืองนี้ ตัวบุคคลอาจผ่านไปมากมายหลายคน
แต่สถาบันนี้จะต้องอยู่ต่อไปตราบใดที่ชาติไทยยังอยู่ ฉะนั้น เราจึงจะ
ต้องวางรากฐานไว้ให้มั่นคงมิให้สถาบันนี้ตกเป็นเครื่องมือในการแสวง
หาประโยชน์ของคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เราจะต้องทำงาน
ด้วยเหตุผลและตามหลักการที่ถูกต้อง ในการแสดงความคิดเห็นอันเป็น
ประชาธิปไตย เป็นธรรมดาที่ธนาคารจะต้องประสบกับการดำเนิน
เทียน เราจะต้องทำงานหนักในการรักษาผลประโยชน์ของบ้านเมือง
ความสามัคคีกลมเกลียวกันเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะทำให้สถาบันเรานี้ผ่าน
มรสุมต่างๆ ไปได้ เมื่อผมเป็นพนักงานชั้นผู้น้อย ผมภูมิใจที่ได้
ปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เมื่อเป็นพนักงานบริหาร ผมภูมิใจที่
ทำงานให้เกิดผลดีแก่ธนาคารและควบคุมพนักงานในบังคับบัญชาให้
ปฏิบัติงานของธนาคารให้เป็นไปด้วยดี ให้ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่และต่อ
ธนาคาร และเมื่อผมเป็นผู้บริหารสูงสุดของธนาคาร ผมภูมิใจที่ผมยัง
สามารถรักษาสถาบันแห่งนี้ให้เป็นสถาบันที่มีเกียรติ วางตนเป็นกลาง

ให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ สุดท้ายผมภูมิใจที่สุดเมื่อผมถูกตำหนิจากกลุ่มผู้เสียผลประโยชน์ในการก่อสร้างสำนักงานใหญ่ในสิ่งที่ผมเห็นว่าผมและเพื่อนร่วมงานทุกคนเห็นว่าเราทำถูก ผมยื่นใบลาออกเพื่อรักษาศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของสถาบันนี้

เรา — ตอนที่ท่านเข้าทำงานใหม่ ๆ ท่านมองอนาคตของท่านอย่างไร

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์ — ผมโชคดีที่มาเข้าทำงานตามสายงานที่เรียนมา ผมได้ปริญญาทางการธนาคารและการคลังมา ซึ่งเมื่อ ๓๕ ปีมาแล้ว หากผู้เรียนทางนี้ยาก ฉะนั้น เมื่อผมกลับมาจากต่างประเทศในโอกาสที่รัฐบาลกำลังเตรียมการตั้งธนาคารชาติ ผมจึงมีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับงาน ทางราชการจึงเอาตัวไว้ทันที ความจริงผมเป็นนักเรียนทุนสกุลการ แต่เมื่อกลับมาได้รับมอบหมายให้เข้าทำงานในส่วนราชการที่ได้รับมอบหมายให้เตรียมการก่อตั้งธนาคารกลางขึ้น เมื่อผมมีโชคดีดังที่กล่าวมาแล้ว และทางข้างหน้าปลอดโปร่ง ผมก็คิดอยู่เสมอว่าผมคงมีโอกาสที่จะก้าวหน้าได้ดีกว่าที่ผมจะไปอยู่ที่อื่น

เรา — คติการทำงานที่ท่านใช้อย่างได้ผลตลอดชีวิตการทำงานของท่านมีอะไรบ้าง

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์ — ผมถือตัวเป็นนักประชาธิปไตยที่แท้จริง ไม่ใช่แค่พูด ผมปฏิบัติกับพนักงานและเพื่อนร่วมงานทุกระดับอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ผมไม่ชอบลัทธิเจ้าขุนมูลนาย จึงมีผู้กล่าวหาว่าผมเป็นคนอ่อนแอ ทำให้พนักงานได้ใจ ผมยังเชื่อกติโบราณว่า “ผูกคนด้วยไมตรี จิตปรีดีเหตุธรรม รักคึงขี้วาวัน มรณามิหน่ายแหนง” ผมถือว่าถ้าผมปกครองผู้บังคับบัญชาด้วยเหตุผลไม่ได้ ผมก็ไม่ควรอยู่เป็นผู้ว่าการ ฉะนั้น ตลอดชีวิตทำงานของผม ผมจึงได้พยายามคลุกคลีกับพนักงานทุกชั้น ทั้งนี้ เพื่อทราบความนึกคิดความรู้สึกของเขา เพื่อจะนำมาใช้เป็นประโยชน์ในก้านพนักงานสัมพันธ์

เรา — ประสบการณ์การงานที่น่าตื่นเต้นที่ท่านพอจะถ่ายทอดให้ฟังได้ มีอะไรบ้าง

— ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2488 เหมือนมีฟ้าผ่าลงมาจากสวรรค์ คือรัฐบาลได้ประกาศพระราชกำหนดพันธบัตรออมทรัพย์ในภาวะคับขัน พุทธศักราช 2488 ยกเลิกธนบัตรชนิดราคา 1000 บาท ไม่เป็นเงินที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย แต่ถ้าผู้ใดนำธนบัตรชนิดราคาค้างกล่าวมามอบต่อธนาคารแห่งประเทศไทยภายในกำหนดเวลาและเงื่อนไขที่รัฐบาลประกาศ ธนาคารก็จะจกบัญชีไว้ว่าผู้นั้นมีกรรมสิทธิ์ในพันธบัตรออมทรัพย์เป็นมูลค่าเท่ากับมูลค่าที่ตราไว้ของธนบัตรที่ส่งมอบ การส่งมอบธนบัตรภายในเขตกรุงเทพฯ และธนบุรีต้องทำให้เสร็จภายใน 1 เดือน ส่วนต่างจังหวัดส่วนใหญ่ภายในเดือนครึ่ง มีแม่ฮ่องสอนจังหวัดเดียวที่ให้เวลา 3 เดือน ผมเป็นหัวหน้าส่วนหนี้สาธารณะในขณะนั้น เมื่อรัฐบาลประกาศออกมา ผมไม่รู้ตัวมาก่อนเลย รู้สึกมีคมนไปหมดไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร เพราะการดำเนินการต้องให้สะดวก ง่าย และเสร็จภายในเวลาจำกัด อีกทั้งจะต้องติดต่อกับประชาชนนับหมื่น ๆ คน ขณะที่กำลังคิดหาวิธีอยู่นั้น ผมก็ได้รับคำสั่งว่าท่านผู้ว่าการ (หม่อมเจ้าวิวัฒน์ไชย ไชยันต์เวลานั้น) รับสั่งให้ผมไปที่กระทรวงการคลังเป็นการด่วน ผมจึงขึ้นสามล้อจากธนาคารซึ่งตั้งอยู่ที่ตึกธนาคารฮ่องกง ฯ ในระหว่างนั่งสามล้อไปนั้น ผมก็เกิดมีสิ่งคลใจขึ้นมา มองเห็นทางปฏิบัติอย่างทะลุปรุโปร่ง เมื่อเข้าเฝ้าท่านผู้ว่าการ ผมก็สามารถทูลวิธีดำเนินการคร่าว ๆ ท่านก็ทรงเห็นชอบด้วย ในวันรุ่งขึ้นวันที่ 9 ธนาคารก็ประกาศรับจกบัญชีพันธบัตรออมทรัพย์ในเขตจังหวัดพระนครและธนบุรี และภายในวันที่ 12 ก็สามารถส่งคลังจังหวัดและอำเภอดำเนินการได้ทั่วราชอาณาจักร ผมจึงภูมิใจมากที่สามารถคิดวิธีการจกทะเบียนพันธบัตรออมทรัพย์ที่สะดวก ง่าย และผลปรากฏว่าวิธีที่ผมคิดขึ้นนั้นปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและรักกุม เป็นที่พอใจของธนาคารและของรัฐบาลมาก เพื่อนพนักงานในบังคับบัญชาของผมได้รับบำเหน็จความดีความชอบกันอย่างสมใจ แต่ผมเองได้รับคำชมเชยและเงินเดือน 1 ชั้! ฉะนั้นพนักงานที่ได้รับเงิน

เกิดขึ้นไม่สบอารมณ์ โปรดถือเอาประสบการณ์ของผมนี้เป็นเครื่อง
ปลอบใจ ! เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกิดจากแรงกลใจ ผมจึงถ่ายทอดเคล็ดให้
ไม่ได้ ถ้ามีเหตุการณ์เช่นนั้นอีก ผมเองก็ยังไม่แน่ว่าจะมีสิ่งคลี่คลายมาช่วย
อีกหรือไม่ วันหลังผมว่าง ๆ จะเขียนเล่าให้ละเอียดกว่านี้

เรา

— มีงานอะไรที่ท่านกำลังคิดจะปรับปรุงก่อนพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ใน
ธนาคาร

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์

— งานที่คิดจะปรับปรุงก็มีอยู่มาก ยิ่งบ้านเมืองเจริญขึ้นเท่าใดปัญหาทาง
ด้านการเศรษฐกิจและสังคมจะต้องมีมากขึ้น ในฐานะที่ธนาคารต้องรับ
ผิดชอบเกี่ยวกับเศรษฐกิจการเงินของประเทศ ธนาคารจะต้องมองล่วงหน้า
ว่าจะมีปัญหอะไรเกิดขึ้นและควรแก้ไขอย่างไร มิใช่รอให้เรื่องเกิด
ขึ้นแล้วจึงมาคิดแก้ไขการ ดำเนินการเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เราจะต้อง
เตรียมรับสถานการณ์ และติดตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งภายในและภายใน
นอกอยู่ตลอดเวลา ขณะนี้ ธนาคารมีพนักงานที่มีความรู้ความสามารถ
เป็นจำนวนมาก ทำอย่างไรเราจึงจะใช้ความรู้ความสามารถของท่าน
เหล่านั้นให้ถูกทางและได้ประโยชน์มากที่สุด นอกจากนี้ถึงแม้ว่าเราจะ
มีคนที่มีความรู้ความสามารถมาก แต่วิชาการนั้นก้าวหน้าอยู่เสมอ
ไม่หยุดยั้ง พวกเราก็จะต้องปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ให้เหมาะกับสถาน
การณ์ ฉะนั้น ธนาคารจึงดำริที่จะตั้งศูนย์การฝึกอบรมพนักงานขึ้น
โครงการนี้กำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการ

เรา

— ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับสวัสดิการของธนาคารอย่างไร

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์

— สำหรับสวัสดิการของพนักงานของธนาคารนั้น ผมมีความเห็นว่าที่
ธนาคารให้แก่พนักงานในขณะนี้ก็พอเหมาะแล้ว ดีกว่าที่อื่นเป็นไหน ๆ
ผมไม่สบายใจที่เห็นพนักงานของเรายังไม่พอใจ และคิดจะเรียกร้องเอา
ประโยชน์ต่าง ๆ ต่อไปอีก ผมจึงขอวิงวอนพวกเราทุกคนให้มองไป
รอบ ๆ ตัวเราก็จะเห็นว่าเราไม่น้อยหน้าใครที่ไหนเลย ขออย่าคิดเป็น

เรื่อง ๆ แต่ขอให้คิดถึงการทำสวัสดิการเป็นส่วนรวม โปรดอย่าโลภนัก
ลาภจะหาย! ขณะนี้ทางราชการให้อิสระภาพแก่ธนาคารมากในการบริหาร
งานของธนาคาร ถ้าเราไม่รู้จักความพอดีอิสระภาพนี้อาจถูกถอนไป ขอให้
พนักงานทุกคนให้ความเชื่อถือแก่ฝ่ายบริหารของธนาคารว่าจะคอยดูแล
ผลประโยชน์ของพนักงานให้ที่อยู่เสมอ แต่ไม่ใช่ให้กันจนเกินไป

เรา — ในอนาคตธนาคารแห่งประเทศไทยจะมีบทบาทในวงการเศรษฐกิจและ
การเงินของประเทศและในระหว่างประเทศมากกว่าที่เป็นอยู่นี้หรือไม่

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์ — ตราบใดที่ยังมีประเทศไทยอยู่ ผมก็เชื่อว่าคุณค่าและบทบาทของ
ธนาคารจะต้องมีอยู่เสมอ เพราะว่าธนาคารมีหน้าที่รักษาเสถียรภาพใน
ทางการเงินโดยไม่ให้เป็นการขัดขวางการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ
แต่ด้วย ฉะนั้นยิ่งการเศรษฐกิจของประเทศเจริญยิ่งขึ้นเท่าใด ความ
ลำบากยุ่งยากก็จะต้องเกิดเป็นเงาตามตัวและธนาคารก็จะต้องมีบทบาท
มากขึ้นเท่านั้น ขอให้พวกเราทุกคนเตรียมตัวให้พร้อมที่จะต้องเผชิญ
ปัญหายุ่งยากต่าง ๆ เหล่านี้ในอนาคต

เรา — ขอทราบความเห็น ของท่าน เกี่ยวกับการเปิดสาขาธนาคารพาณิชย์ใน
ต่างจังหวัด การเปิดธนาคารท้องถิ่น และการเปิดสาขาของธนาคาร
แห่งประเทศไทยเพิ่มเติมในต่างจังหวัด

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์ — การเปิดสาขาธนาคารพาณิชย์ในต่างจังหวัดนั้น ผมและธนาคารได้
สนับสนุนมานานแล้ว ทั้งนี้เพื่อให้ธนาคารพาณิชย์มีบทบาทในการ
พัฒนาชนบทมากขึ้น แต่ผมก็เห็นว่าเนื่องจากภาวะท้องถิ่นของเรายัง
ไม่เจริญเติบโตพอ การที่ธนาคารพาณิชย์ไปเปิดสาขาอาจไม่คุ้มค่าก็ได้
เรื่องนี้ควรศึกษาและหาทางแก้ไขต่อไป สำหรับการเปิดธนาคารท้องถิ่น
นั้น ตั้งแต่ต้นมาผมก็เป็นห่วงเรื่องการควบคุมธนาคารเหล่านั้น ว่า
เราจะทำได้รักษุมและดีเพียงใดหรือไม่ บางทีวิธีการ rural banking
แบบของฟิลิปปินส์อาจเหมาะสมที่สุดก็ได้ ควรพิจารณา

สำหรับการเปิดสาขาของธนาคารแห่งประเทศไทยเพิ่มเติมในต่าง
จังหวัดนั้น เมื่อการเศรษฐกิจของประเทศเจริญและขยายตัวออกไปมาก
ผมคิดว่าเราควรพิจารณาตั้งสาขาที่พิษณุโลก นครสวรรค์ อุบลราชธานี
จันทบุรี นครศรีธรรมราช หรือสุราษฎร์ธานี ต่อไป ทั้งนี้ ควรค่อย
ทำค่อยไป ตามความจำเป็นของเขตต่างๆ เหล่านั้น

เรา

— มีบางท่านกล่าวว่าธนาคารปฏิบัติต่อพนักงานที่สำเร็จการศึกษาจากต่าง
ประเทศดีกว่าพนักงานที่สำเร็จการศึกษาในประเทศ ท่านมีความเห็น
อย่างไร

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์

— เรื่องนี้มิใช่เกิดขึ้นแต่ในธนาคารเราเท่านั้น ทุกๆ แห่งที่มีพนักงานที่
ได้รับการศึกษาจากแหล่งต่างๆ กันย่อมมีคนมีความรู้สึกเช่นนี้อยู่เสมอ
ผมคิดว่าในธนาคารเรานั้นมีน้อยมาก เพราะในการพิจารณาเลื่อนขั้น
เลื่อนตำแหน่งเราก็ไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้สำเร็จ
การศึกษาจากต่างประเทศและในประเทศมากนัก โปรดดูว่าในขณะนี้
พนักงานชั้นผู้ใหญ่ของธนาคารสำเร็จการศึกษาจากไหน? ที่ในระยะ
หลังๆ จะมีนักเรียนจบจากต่างประเทศได้รับการเลื่อนขั้นเลื่อน
ตำแหน่งมาก ก็เพราะนักเรียนที่ธนาคารลงทุนส่งไปเรียนต่างประเทศ
ซึ่งต้องเสียทั้งเงินทองและเวลาไปมากมาย จบกลับมาและจบ
กลับมาได้ๆ กัน จึงถึงเวลาที่หลายคนจะได้เลื่อนตำแหน่ง

เรา

— ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการก่อสร้างอาคารสำนักงานใหม่ของ
ธนาคารนอกจากที่ท่านได้เคยแสดงไว้หรือไม่

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์

— ธนาคารแห่งประเทศไทยตั้งมา 34 ปีแล้ว ยังไม่มีที่ทำงานอันเหมาะสม
เลย ต้องอยู่กระจัดกระจายกัน และแต่ละแห่งก็เบียดเสียดแออัด
ไม่ถูกสุขลักษณะ ประเทศเพื่อนบ้านเราที่เพิ่งมีธนาคารกลางต่างก็มี
ที่ทำการอันเป็นศรีสง่าแก่บ้านเมือง เช่น ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย อินโด-
นีเซีย ศรีลังกา เป็นต้น ผมเคยคิดอยู่เสมอว่าในชีวิตการทำงานของผม

จะต้องดำเนินการเรื่องการก่อสร้างสำนักงานใหญ่ให้สำเร็จ อาจจะเป็นเพราะตั้งใจที่จนเกินไปก็ได้ การทำงานแต่ละขั้นตอนจึงล่าช้าเพราะระมัดระวังจนเกินไป จนล่าเข้ามาในยุคใหม่ เลยทำให้เกิดปัญหาและได้รับการขัดขวางจากผู้เสียประโยชน์ต่าง ๆ ผมขอฝากเรื่องนี้ไว้กับผู้บริหารใหม่และพนักงานทุกคนที่จะให้การก่อสร้างสำนักงานใหญ่สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดีโดยเร็ว

เรา

— อะไรที่ทำให้ท่านภูมิใจที่สุดระหว่างทำงาน

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์

— การได้ทำงานให้ธนาคารตั้งแต่เริ่มต้นและได้รับการเลื่อนขั้นตำแหน่งขึ้นมาจนเป็นผู้บริหารสูงสุดของสถาบัน โดยลำแข้งของตนเอง

เรา

— เมื่อพ้นจากงานที่ธนาคารแล้ว ท่านมีโครงการจะทำอะไรต่อไป

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์

— ในระยะอันใกล้นี้ก็ยังไม่ได้คิดอะไร แต่ต่อไปคงจะต้องหางานทำ เพื่อหารายได้มาช่วยบ้านญาติที่จะได้รับจากธนาคาร การทำงานกับสถาบันเช่นธนาคารชาตินี้ไม่มีทางร่ำรวยได้ถ้าทำอย่างซื่อสัตย์สุจริต เพราะมีรายได้เพียงทางเดียว เมื่อสองสามวันนี้มีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงข่าวว่าผู้ว่าการธนาคารชาติเงินเดือน 60,000 บาท ผมก็ได้แต่นึกในใจว่า “สาธุ ขอให้สมพรปากเถิด” แต่สำหรับผมคงไม่ทันเสียแล้ว

ฐานะของผมเวลานี้ก็ไม่ลำบาก เพราะผมโชคดีที่เกิดมาในตระกูลที่พ่อแม่มีเงิน มีเงินแล้ว 35 ปีที่ได้ทำงานมานี้ ก็คงไม่สามารถมีบ้านมีช่องอย่างที่มีอยู่ในเวลานี้เป็นแน่

เรา

— ท่านมีอะไรที่จะฝากไว้กับพนักงานผ่าน ธปท. บริหารคนบ้าง

ขอให้พนักงานจงมีความสามัคคีกัน ขอให้ทุกคนจงยึดมั่นในหลักการ เหตุผล และเกียรติยศ ขอให้ช่วยกันส่งเสริมและป้องกันสถาบันของเรา ให้เจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ท่านผู้ว่าการพิสุทธ์

— ขอให้ ธปท. บริหารคนเป็นสะพานเชื่อมระหว่างธนาคารกับพนักงาน ในวาระสุดท้ายนี้ผมขอลาทุก ๆ คนด้วยความอาลัย แต่คงจะเห็นผมมาที่ธนาคารบ่อย ๆ เพราะความสัมพันธ์ที่ผมมีต่อธนาคารและเพื่อนพนักงานเป็นเวลาราว 35 ปี ยากที่จะจืดจางไปง่าย ๆ